

LÁ THƯ MỤC VỤ

Kho tàng sách giáo lý có câu chuyện sau đây : “Sau khi sống lại và ở với các tông đồ 40 ngày, Chúa Giêsu giã biệt các ông và về trời. Tổng Thiên Sứ Gabriel vô cùng ngạc nhiên khi thấy Chúa trở về quá sớm (thật vậy, 33 năm không dài lắm so với một đời người, nhất là khi nghĩ đến cả một công trình trọng đại mà Chúa Cha đã trao phó !). “Sao Chúa trở về sớm vậy ?” Thiên sứ Gabriel cất tiếng hỏi. Chúa Giêsu trả lời : “Đúng vậy, đáng lẽ Ta phải ở lại lâu hơn nhưng họ đã đóng đinh Ta vào thập giá, Ta biết làm sao hơn ?” Thiên sứ Gabriel lại ngạc nhiên hỏi tiếp : “Vậy à ! Họ đóng đinh Chúa vào thập giá à ? Như vậy nghĩa là Chúa thất bại rồi !”. Chúa Giêsu giải thích : “Không hẳn vậy, vì Ta đã chọn một nhóm nhỏ và chính những người này sẽ tiếp tục công việc của Ta”. Thiên sứ Gabriel lại chần chừ : “Nhưng, thưa Chúa, nếu nhóm này cũng thất bại nữa thì sao ?”. Chúa Giêsu trả lời : “Ta không còn kế hoạch nào khác nữa ! Ta tin tưởng họ và hy vọng rằng họ sẽ không thất bại”.

Chúa Giêsu đã vất vả ngược xuôi 3 năm trên mảnh đất Do Thái để rao giảng Tin Mừng cho chính đồng hương của Ngài. Chúa không hề đả phá tôn giáo đã có sẵn, Ngài chỉ kiện toàn hơn. Trước khi về với Chúa Cha, Ngài sai các môn đệ tung cánh đi khắp nơi để rao giảng, không phải cho người Do Thái mà thôi mà cho muôn dân muôn nước. Ngài biết đây là một công việc không êm xuôi dễ dàng tí nào nên Ngài hứa sẽ gửi Chúa Thánh Thần xuống trợ giúp, và nhất là Ngài đoán chắc rằng “Thầy sẽ ở cùng anh em mọi ngày cho đến tận thế”. Thật vậy, lúc còn tại thế, dầu là một Vị Thiên Chúa nhưng Nhân Tính của Ngài đã bị giới hạn trong không gian và thời gian, nên sự hiện diện của Ngài ở một nơi trong một lúc mà thôi. Nhưng nay, kết hợp với Chúa Cha, Ngài không còn bị ràng buộc bởi thân xác nên có thể hiện diện với chúng ta tại mọi nơi và trong mọi lúc.

Nhớ lại biến cố năm xưa : Hôm ấy, các tông đồ cứ đăm đăm nhìn Chúa lên trời, các ông đứng đó mà hồn chìm trong mơ mộng nhớ thương. Chúa lìa các ông mà về trời thật rồi, không đứng đó mà nhìn theo Ngài thì còn đi đâu và nhìn cái gì nữa chứ ? Nhưng có ai đó trong y phục trắng ngồi lay tỉnh họ bằng câu nói “Các vị người Galilê kia ơi ! Sao các vị cứ đứng đó mà nhìn trời vậy ?” Câu nói ấy cũng là lời Hội Thánh nhắc nhở chúng ta khi mừng lễ Thăng Thiên hôm nay. Cảnh tượng Chúa ‘lên’ trời biểu hiện một sự nâng lên nhắc lên, nhưng không phải trong không gian địa lý mà là một sự nhắc lên trong cung lòng Thiên Chúa. Mầu nhiệm Thăng Thiên còn phải kể là một biến cố trong lịch sử ơn cứu độ, vì từ hôm nay chấm dứt một giai đoạn của Chúa Giêsu, tiếp theo sẽ là giai đoạn của ‘những kẻ không thấy mà tin’, nghĩa là giai đoạn của chúng ta.

Sự “Hiện diện của Chúa mọi ngày cho đến tận thế” không làm thay đổi tình trạng của chúng ta hay trên thế giới, nhưng ban cho chúng ta lòng can đảm để đối diện với những gian truân thử thách. Đến giai đoạn này Chúa Giêsu lệ thuộc vào chúng ta, nghĩa là thiên hạ sẽ thấy Ngài hay gặp Ngài xuyên qua cách sống của mỗi người chúng ta. Tôi nhớ lại câu chuyện trong tù như sau : “Một bác tù nhân Công giáo rất ghiền thuốc rê. Khi gia đình thăm nuôi gửi thuốc rê vào cùng với một xấp giấy quần thuốc. Bác khám phá ra sự tinh ý của con gái bác khi cắt những trang Tân Ước theo kích thước giấy quần thuốc nên các cai tù không nghi ngờ gì. Bác vui mừng và âm thầm xếp lại theo thứ tự nên bác có hầu như toàn bộ Phúc Âm của thánh Luca. Bác liền có ý định giới thiệu cuộc đời Chúa Giêsu cho một tù nhân trung niên nằm bên cạnh vốn là một tay trí thức miền Nam nhưng rất dị ứng với vấn đề tôn giáo nói chung và đặc biệt với Công Giáo nói riêng. Tù nhân này không phải đi lao động khổ sai vì anh ta có một chân bị teo sau cơn sốt bại liệt hồi nhỏ. Biết anh ta rất thích đọc sách nhưng hoàn cảnh trong tù cấm ngặt sách vở, nên bác trao cho anh ta xấp giấy quần thuốc của bác. Anh nhận xấp giấy mà bác ân cần nói chỉ cho anh mượn thôi, như anh đã từng nhận những bát canh rau ‘cải thiện’ mà lâu nay bác giúp anh. Hơn hai năm sau, trước khi bị chuyển về trại Hàm Tân, anh lén trả lại xấp giấy. Bác hỏi anh có đọc những trang giấy ấy chưa ? Anh thẳng thắn trả lời ‘Chưa hề đọc !’. Bác hơi buồn, nhưng anh lại tiếp ‘Cũng chẳng cần đọc ! Vì hơn hai năm nay tôi đã đọc được nhiều điều qua cách sống của bác, phải thú thật rằng tôi bắt đầu có thiện cảm với nhân vật Giêsu mà bác tin yêu’.

Linh mục Phạm Quang Hồng.

